

paa en Maade kan siges, at der sættes om ikke en Præmie paa saa dog en Slags Opmuntring til Drukkenskab. Skjøndt man ved at overveie denne Paragrafs Affattelse nøie har drøftet, hvad der skal forstaaes ved det brugte Ord „Tjeneste“ eller ved det i Lovforslaget brugte Ord „Tjenesteplichter“, bliver det dog noget vanskeligt at give en udtømmende Forklaring af, hvad der derved skal forstaaes; men for saa vidt man vil gjøre et Forsøg paa at opnaa den største Lydelighed, skal jeg med Beredvillighed forhandle med Udvalget derom. Jeg har tænkt mig, at man f. Ex. kunde affatte Paragrafen saaledes, at der kom til at staa: Ved Overtrædelse af Pligter, der paahvile de til Krigsmagten hørende Personer som saadanne, kan selvforfaldt Drukkenskab ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestemte Straf. Jeg tror, at en saadan Affattelse er saa tydelig og koncis, som det er muligt at gjøre den. — Der er under Nr. 31. a. stillet et Underændringsforslag af et æret Mindretal, som jeg formoder vil blive Gjenstand for Afstemning først, og som saaledes tilsigtes knyttet til det foreliggende Ændringsforslag under Nr. 31 eller til Paragrafen, i Fald Ændringsforslaget under Nr. 31 skulde blive forfattet. Et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Nimestad) søgte at godtgjøre, at man ved dette Ændringsforslag kun vilde aabne en Udgang til at vise sig human mod en Skyldig, naar der var en særlig Grund dertil. Som jeg før tillod mig at udtale, er jeg ikke den, der vil modsætte mig et saadant Forslag, som bliver opstillet af Humanitetshensyn, men jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det kan have nogen Betænelighed fra et militært Standpunkt at gaa ind paa dette Forslag. Naar Drukkenskab har naaet en meget høj Grad, og Utilregneligheden altsaa i større eller mindre Grad kommer frem, vil man jo efter Paragrafens Affattelse med Sikkerhed kunne antage, at Krigsreiterne ogsaa ville lade den faae sin Betydning, idet de kunne vælge mellem den Maximums- og Minimumsstraf, som jo næsten ved alle Straffebestemmelser er fastslaaet. Det er jo vistnok fuldstændig undtagelsesvis, at der for en ganske enkelt Forbrydelse er sat en enkelt bestemt Straf, og skulde et saadant Lovbrud finde Sted i den omhandlede Tilstand, vil der jo Intet være til Hinder for, at man der ved Benaadning vil kunne høde paa Lovens Strengthed. Men hvorfor jeg væsentligst har Betænelighed ved Underændringsforslaget, er, fordi det let vil kunne foranledige til at gaa til den yderste Grad af Beruelse. Naar en Mand er beruset og begaar en Forseelse, hvorfor han søler, at Straffen, naar Forseelsen bliver opdaget, vil blive haard — det er jo ingenlunde sagt, at han i den berusede Tilstand allerede er udelukket fra al Bevidsthed og al Tilregnelighed, tværtimod — saa ligger det nær for ham at tænke: Nu har du forfaldt Straf, men drikker du dig død-

drukken, saa slipper du om ikke helt for Straf saa dog med det Halve af, hvad du ellers vilde have faaet. — Ændringsforslaget under Nr. 32 er af hele Udvalget stillet til § 51, som omhandler Forbrydelser, der blive begaaede af flere Krigsmænd i Forening, og som fastsætter, hvorledes der skal forholdes mod den Person, der maa anses som Hovedmand, samt hvorledes der skal forholdes, naar ingen Hovedmand kan findes. Lovforslaget siger, at naar ingen Hovedmand kan findes, „skal den af Deltagerne, der har den højeste Klasse eller Grad, og hvis denne er fælles for flere, da den af dem, der som ældst af Tjenestealder er de Dvriges Overmand, straffes som Hovedmand“, medens Ændringsforslaget gaar ud paa at bestemme, at Straffen „kan for den af Deltagerne, der har den højeste Klasse eller Grad, skjærpes ud over den for Forbrydelsen fastsatte højeste Straf dog indenfor Grænserne af den for Hovedmændene bestemte“. Forstjellen synes ikke at være meget stor. Ændringsforslagets Affattelse tillader ved Dommen at gaa til Hovedmandsstraf, medens den paa den anden Side tillæder at fare noget lempeligen frem. Jeg skal ikke reise nogen stærk Modstand mod dette Ændringsforslag, men jeg skal kun tillade mig at oplyse, at, hvad der har bevæget Koncipisten til at stille sig, som stet er, til dette Spørgsmaal, er, at den Bevidsthed, at den Ældste af en Klasse eller en Grad vil komme til at bære det stærkeste, det sværeste Ansvar, Ansvarret som Hovedmand, kan antages at fremkalde Bevidsthed i Handlingens Dieblit, og saaledes bringe den ene efter den anden af disse Folk til at forsvinde fra Stuepladsen, saaledes at en Misgjerning muligvis derved kan blive forhindret. — Jeg kommer dernæst til Ændringsforslaget under Nr. 33. Den ærede Ordfører udtalte, at han betragtede dette Ændringsforslag som en blot og bar Reaktionsforandring, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) var enig heri, idet han mente, at det endog var nødvendigt, at en saadan Ændring i Paragrafen blev foretaget, for at det kunde blive klart, hvilken Straf der ifølge denne Paragraf kunde anvendes for Underofficerer. Jeg veed ikke, om der virkelig i Lovforslagets Redaktion er den Uklarhed tilstede, som paastaas, men jeg skal ikke gjøre nogen Indvending imod, at den ombyttes med den af Udvalget foreslaaede, ligesom jeg heller ikke skal reise nogen Indsigelse imod, at der ved denne Leilighed ogsaa sættes en Minimumsgrænse. Den Grænse, der foreslaas af Udvalget, nemlig respektive 10 og 5 Dages simpelt Fængsel paa Bånd og Brød, forekommer mig ogsaa at være passende. — Ændringsforslagene under Nr. 34 og 35 kan jeg tiltræde.

Ordføreren (Lassen): Det, jeg har hørt indvende imod den af mig og Flere fore-